

РЕШЕНИЕ

№ 5758

гр. София, 02.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 18.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3562** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. К. М. от [населено място], подадена чрез адв. Т. Р., срещу Решение № 2153-21-412 от 22.12.2022 година на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С., с което на основание чл. 117, ал. 3 КСО е отхвърлено оспорването и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/222/29.09.2017 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване (ПО) при ТП на НОИ – С..

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, обосновани с твърдения за наличие на основанията по чл. 146, т. 2, 3 и 4 АПК. Допълнителни аргументи в подкрепа на тезата за незаконосъобразност на решението и потвърденото с него разпореждане се излагат в представени по делото писмени бележки от адв. Т. Р.. Възраженията срещу Решение № 2153-21-412 се изразяват в следното: липсват фактически и правни основания за упражнената компетентност, незачитането от страна на ПО на придобития от жалбоподателя осигурителен стаж в ЖПЗ „Г. Д.“, ДФ „С.“ и в „РМО – Металургремонт“ АД се основава на предположения, а същият се доказва от представените в пенсионното производство официални документи - Трудова книжка № 271, издадена на 03.05.1977г. и удостоверения от осигурители. Според жалбоподателя тяхната доказателствена стойност не е оборена от ответника, независимо от проведеното оспорване по реда на чл. 193 ГПК, т.к. по делото не са

представени други безспорни документи, а само справки от търговският регистър. В тази насока се твърди, че не били изяснени обстоятелствата, свързани с реструктурирането на ДФ „Т. СО Вагоностроене“ съгласно разпоредбите на Указ № 56 и на Търговския закон за отделното водене на документацията на преобразуваните дружества. Оспорва възможността в рамките на пенсионното производство да се извършва проверка на редовността на осигурителните документи. Твърди се нарушение и на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО, както и на чл. 115 от КСО, регламентиращ според жалбоподателя абсолютен давностен срок за проверка на издадените му документи, което правело проверката по чл. 108 КСО недопустима. Претендира се отмяна на Решение № 2153-21-412, ведно със следващите се законни последици, вкл. присъждане на разноски за производството.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. Д. П., оспорва основателността на жалбата по съображения, изложени в с.з. и допълнително в писмени бележки от 20.09.2023 г. Претендира за отхвърляне на оспорването и присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 30.03.2016 г. жалбоподателят В. К. М. е подал Заявление № 2113-21-2405 за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) при условията на § 4 от ПЗР на КСО, към което е приложил изискуемите документи за преценка на претендираното право съгласно чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС).

В хода на пенсионно производство е постъпила служебна информация за стажа на лицето в ДФ „С.“, съгласно която в приетата в отдел „Осигурителен архив“ разплащателна и трудовоправна документация на дружеството за периода от 01.01.1987 г. до 31.01.1999 г. липсват данни за жалбоподателя.

Изискана е информация и от „РМО - Металургремонт“ АД - [населено място], описана в Констативен протокол № КП-5-22-00278724/27.06.2017 г.

След преценка на събраните данни и доказателства ПО е постановил потвърденото от директора на ТП на НОИ – С. Разпореждане № [ЕГН]/222, с което е зачел за осигурителен стаж на жалбоподателя 05 години, 01 месец и 13 дни от първа категория труд; 07 години, 03 месеца и 07 дни от трета категория и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд на основание чл. 104 КСО - 15 години, 09 месеца и 19 дни. Съответно не е зачел осигурителния стаж на заявителя по документи, издадени от ЖПЗ „Г. Д.“, от ДФ „С.“ - СМИ „С.“ и от „РМО - Металургремонт“ АД. В тази връзка с Разпореждане № [ЕГН]/222 на заявителя е отказана претендираната лична пенсия за ОСВ с мотив за липса на изискуемия съгласно чл. 69б КСО стаж от 10 години от първа категория, както и на изискуемите по чл. 68, ал. 1 - 2 КСО общ осигурителен стаж от трета категория 37 години и навършена възраст 60 години и 10 месеца.

След инициирано административно оспорване е постановено обжалваното в настоящото производство Решение № 2153-21-412, с което директорът на ТП на НОИ-С.-град е потвърдил разпореденият отказ да бъде отпусната заявената от жалбоподателя лична пенсия за ОСВ, отхвърляйки всички доводи за редовност на представените пред ПО документи за осигурителен стаж при ЖПЗ „Г. Д.“, ДФ „С.“ - СМИ „С.“ и „РМО - Металургремонт“ АД. В мотивната част на решението

административната инстанция е потвърдила фактическите изводи на ПО, обосновали подхода му да не зачете продължителността и осигурителният стаж на В. К. М. при горните осигурители. По подробно изложени в решението съображения органът е извел идентично заключение за нередовност на документите, удостоверяващи заявления от лицето осигурителен стаж, а оттам и на правомерност на разпоредения от ПО отказ.

Решение № 2153-21-412 е връчено на процесуалния представител на жалбоподателя на 24.03.2022 г. (л. 76 гръб). Недоволен от него, той е сезирал настоящият съд с жалба, в която излага доводи, идентични на поддържаните пред административната инстанция.

В образуваното съдебно производство, с оглед разпределената между страните доказателствена тежест, на основание чл. 193 ГПК, по искане на ответника е открито производство по оспорване съдържанието (материалната доказателствена сила) на следните официални свидетелстващи документи: 1. Образец УП-30 с № XIV-85 от 28.08.1990 година, издадено от Железопътен завод – С., относно записите за заеманата от В. К. М. длъжност и продължителност на трудовия стаж, начислен по реда на § 96, 97 и 99 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите (отм.); 2. Образец УП-2 № 162-2 от 29.05.2000 година, издадено от ДФ „С.“ СМИ „С. относно записите за заеманата от В. К. М. длъжност, продължителност на трудовия стаж и получени брутни трудови възнаграждения; 3. Образец УП-30 № 162-3/29.05.2000 година, издадено от ДФ „С.“ СМИ „С. относно записите за заеманата от В. К. М. длъжност и продължителност на трудовия стаж, начислен по реда на § 96, 97 и 99 от Правилника за прилагане на Закона за пенсиите (отм.); 4. Трудова книжка № 271, издадена на 03.05.1977 г. от Металургремонт Б. – С. в частта ѝ на вписани записи от: Железопътен завод – С. – на страници 10, 11, 14 и 15; СО „Вагоностроене“, ДФ „Т.“ СО „Вагоностроене“; ДФ „С.“ СМИ „С. – на страници 16, 17, 18, 19, 20 и 21.

На ответника, чиято е доказателствената тежест за оспорване на материалната доказателствена сила на официалните свидетелстващи документи, е указано, че следва да представи съответните доказателства, опровергавачи верността/истинността на фактите, изложени в оспорените документи или да посочи какви доказателства иска да бъдат събрани, като има предвид ограничението по чл.164, ал.1 т. 2 ГПК относно невъзможността съдържанието на официален документ да бъде оспорено със свидетелски показания. В тази връзка са представени и приети като доказателства извадки от Държавен вестник, бр. 5/19.01.1971 г., бр. 68/1976 г. и бр. 40/26.05.1989 г., Решение на Министерски съвет № 50 от 30.03.1989 г., Заповед № 54 от 14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането, решения на Софийски градски съд във връзка с регистрирането и обявената неплатежоспособност на ДФ „С.“, Доклад и декларация на назначения във връзка с несъстоятелността на ДФ „С.“ временен синдик – Г. Т. Х., Протокол от събраните на кредиторите на ДФ „С.“, удостоверение на СГС по ф.д. № 2839/1989 г. за ДФ „С.“. По делото са представени и оригиналите на оспорените документи.

При така установените фактически обстоятелства, след проверка законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК и съгласно правомощията си по чл. 168 от АПК, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт, след осъществен административен контрол. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално

допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, буква "а" КСО разпорежданията за отказ или за неправилно определяне или изменение и за прекратяване на пенсиите, добавките и компенсациите към тях; се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. По силата на чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. При тази нормативна уредба и приложената на л. 77 Заповед № 1712 от 17.08.2015 г. на управителя на НОИ, съдът намира, че оспореното Решение № 2153-21-412/22.12.2022 г. е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С.-град.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/222/29.09.2017 г. за отказ да бъде отпусната на жалбоподателя лична пенсията за ОСВ.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. Процесното разпореждане е издадено от М. Х. – началник на сектор в отдел „Отпускане на пенсии“, оправомощена със Заповед № 134/19.07.2013 г. на директора на ТП на НОИ С.-град (л. 56) .

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 117, ал. 5 КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Посочени са фактическите и правни основания за издаването им. Спазени са изискванията за форма, като упражнената компетентност е обоснована с разпоредбите на 68, ал. 1 -2 и чл. 69б КСО и изискването за наличие на 10 години осигурителен стаж положен при условията на първа или 15 години от втора категория.

Противно на доводите в жалбата, не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност.

Несподелима е тезата на жалбоподателя за нарушение на процесуалните правила, обосновани с твърдение за нарушение на чл. 35 АПК, която разпоредба задължава административният орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая и да обсъди наведените пред него обяснения и възражения. В противоречие с доводите в жалбата, съдът намира, че в хода на проверката и при издаване на разпореждането за отказ са положени необходимите усилия и процесуална активност от страна на длъжностните лица за установяване на положения от В. К. М. труд в ЖПЗ „Г. Д.“, ДФ „С.“ - СМИ „С.“ и „РМО - Металургремонт“ АД, във връзка с който посочените предприятия са издали представените пред ПО осигурителни документи. Неправилно е становището на жалбоподателя за обвързващата ПО материална доказателствена сила на тези документи, които при наличие на надлежни писмени документи, опровергаващи тяхната редовност, обосновано са изключени при преценката за доказан от заявителя осигурителен стаж. В тази връзка е основателно и позоваването на процесуалния представители на ответника на мотивите на ВАС, изложени в Решение № 9326 от 13.07.2017 г. по адм. д. № 2325/2017 г., според което опровергването на съдържанието на официален документ е допустимо и може

успешно да бъде осъществено с надлежни писмени документи, както и е допустимо доказването, че официален документ не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не се ползва с формална доказателствена сила.

В конкретния случай относно стажа на жалбоподателя в ЖПЗ „Г. Д.“ е представен Образец УП-30 № XIV-85, издаден на 28.08.1990 г. (л. 12 с оригинал на л. 124) от Железопътен завод – С., подпечатан с печат на друг правен субект - ЖПЗ „Г. Д." - С., с вписана в него абrevиатура „ДСО Б.“ – „Държавно стопанско обединение Български държавни железници“. Към датата на издаване на УП - 28.08.1990 г. ЖПЗ „Г. Д." - С. не е съществувало. Негов правопреемник съгласно Решение на МС № 50/1989 г. е Държавна фирма „Т." - С.. Установява се, че ДСО "Б." - С. е образувано с Постановление № 27 на Министерския съвет от 20.11.1970 г. (ДВ, бр. 5 от 1971 година), структура към Министерството на транспорта. С Разпореждане № 125 от 16.07.1976 г. ДСО "Б." - С. е прекратено и е образувано СО "Б." - С., поело активите и пасивите, както и правата и задълженията на ДСО "Б." - С. (ДВ, бр. 63 от 1976 година). С Постановление № 17 на Министерския съвет от 24.03.1987 г. СО "Б." - С., е асоциирано като основен член в МТ, а с решение от 20.06.1989 г. на СГС - ФО, по ф. д. № 459 от 1989 г. е регистрирана ДФ "Б.", която съгласно Решение № 50 на Министерския съвет от 1989 г. поема активите и пасивите по баланса към 28.02.1989 г. и други права и задължения на СО "Б.".

Следователно обследваното УП е подпечатано с печат на несъществуващ към датата на издаването му правен субект, респ. и осигурител – обстоятелство, дискредитиращо верността на вписания в УП осигурителен стаж и доход в периода, за който се отнася 05.09.1977 г. – 31.12.1986 г. Индия за нередовност на документа е и вписаната в образеца информация, че през този период В. К. М. е назначен на длъжност, свързана с вредна и тежка физическа работа – „шлосер по ремонт на машини“, при първа категория труд по т. 4а. б. „н“ от ПКТП /отм./, на възраст 16 години. 09 месеца и 09 дни, в нарушение на чл. 112 от действащия тогава КТ/1951 г. - отм. Цитираната разпоредба забранява възлагането на труд на работници и служители до 18-годишна възраст. Според УП на жалбоподателя са възложени именно тежки и вредни за здравето му работи в непълнолетна възраст, което поставя под основателно съмнение записаното относно придобития трудов стаж на лицето. Освен това в образеца не е посочено къде се намират изплащателните документи, въз основа на които е издадено УП, което препятства проверката му и се явява липса на изискуем реквизит.

По отношение на представената Трудова книжка № 271, издадена на 03.05.1977 г. от „Металургремонт“ – Б., се констатира, че същата е оформена в нарушение на т. 6 от приложимата към датата на издаването ѝ Инструкция № 2492 за реда и начина на издаване на документи за трудов стаж, доколкото не съдържа печат на издалото я предприятие – „Металургремонт“ – Б., по начин да засегне двете страници. Трудовата книжка съдържа и данни по паспорт на лицето, какъвто не е издаван от компетентните органи за В. М. съгласно информация от МВР, Дирекция „Български документи за самоличност“. Трудовата книжка съдържа записи за периоди на положен труд в ЖПЗ „Г. Д." (стр. 10-11 и стр. 14 – 15), удостоверени с печата на ЖПЗ с вписана в него абrevиатурата „М. Т. и С.“ (Министерството на транспорта и съоръженията), която е неотнoсима към заверените периоди. Поставен е щемпел на ДФ „Строймашинжинеринг“ СМИ „С.“. Печатът е на ДФ „Строймашинженеринг“, а в действителност същата е с наименование „С.“. Периодът от 01.01.1987 г. до 31.12.1990 г. е вписан в трудовата книжка като придобит, както следва: от 01.01.1987

г. до 31.12.1988 г. - в СО „Вагоностроене“; от 01.01.1989 г. до 31.12.1990 г. - в ДФ „Т.“ СО „Вагоностроене“. Стажът след 01.01.1991 г. до 31.12.1999 г. е вписан в трудовата книжка като придобит в ДФ „С.“ СМИ „С.“, а целият период-от 01.01.1987 г. до 31.12.1999 г. е оформен от последния осигурител. Тези удостоверявания не съответстват на описаните по-горе данните за правоприемство. ДФ „С.“ не се явява правоприемник на СО „Вагоностроене“ и на ДФ „Т.“, което изключва верността на записванията за придобит в СО „Вагоностроене“ и в ДФ „Т.“ стаж. Доколкото СО „Вагоностроене“, по силата на Решение № 50/1989 г. на МС, съществува до вписването на ДФ „Т.“, чиято регистрация е обнародвана в ДВ. бр. 40 от 26.05.1989 г., то следва, че след 26.05.1989 г. СО „Вагоностроене“ не съществува в правния мир, поради което вписването му като работодател в трудовата книжка на жалбоподателя до 31.12.1990 г. се явява индичия за нейната нередовност. Освен ова, след проверка в Обединения осигурителен архив на НОИ е установено, че за жалбоподателя липсват данни в приетата в ТП на НОИ документация на ДФ „С.“, от което следва, че и трудовата книжка е оформена в нарушение на чл. 40, ал. 3 от НПОС. За времето след 01.01.1997 г. за В. К. М. липсват данни по чл. 5. ал. 4 от КСО в Р. за осигуряване в ДФ „С.“, което също е индичия за нередовност на трудовата книжка.

Относно стажа на жалбоподателя в ДФ „С.“ за периода от 01.01.1987 г. до 31.12.1999 г. е представено Образец УП-30 № 162-3, издаден на 29.05.2000 г. от ДФ „С.“ СМИ „С.“, който по идентичен начин не съдържа реквизит за местонахождението на разплащателните ведомости и препятства проверката му. Положеният печат е на ДФ „СтроймаШинженеринг“, а не на соченият за издател осигурител ДФ „С.“, като същевременно не са представени доказателства за идентичност. Според приложения по делото доклад от 07.04.1997 г. на синдика Г. Т. Х. за ДФ „С.“ липсват отчетни документи, като в представения на съда по несъстоятелността документ изрично е потвърдена „липсата на каквато и да е документация“ на фирмата. Тази констатация се съдържа и в Протокола от 09.04.1997 г. от събранието на кредиторите на ДФ „С.“, в присъствието на представител на фирмата - Щ. Щ., в който е посочено, че „фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена“. Основателно е становището на ответника в тази насока, че в хипотезата на унищожен архив и липса на каквато и да е документация към 07.04.1997 г., издаването на пенсионен документ на 29.05.2000 г. се явява спорно обстоятелство и е индичия за неистинност на удостоверения в УП запис на стаж. Следва да се посочи, че с решение от 03.01.1997 г. на СГС на основание чл. 630 от ТЗ ДФ „С.“ е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г., и е открито производство по несъстоятелност, като за синдик е назначен Г. Т. Х. /ДВ, бр. 29/08.04.1997 г./ Това обстоятелство не е отразено в образеца, издаден по време, в което фирмата е в производство по несъстоятелност. Не съответства на действителното положение и вписаното в образеца, че „ДФ С. СМИ С. е правоприемник на СО Вагоностроене и ДФ Т. със заповед № 54/14.06.1990 г. на МИГТ“. Т. правоприемство не съществува, т.к. видно от т. 2 от Заповед № 54/14.06.1990 г. на министъра на икономиката и планирането, „образуваната фирма с държавно участие „С.“ е „правоприемник на дъщерната фирма „С.“ от фирмата „Т.“ - С., образувана с Решение № 50 на Министерския съвет от 1989 г.“, като новообразуваната фирма „поема съответната част от активите и пасивите, както и другите права и задължения на фирма „Т.“ по баланса и към 31 май 1990 г.“.

Липсата на твърдяното правоприемство е анализирана и констатирана в съдебни производства на ВАС по сходни с настоящото фактически установявания - адм. д. №

6585/2021 г., адм. д. № 6000/2021 г. и адм. д. № 8525/2021 г., в който съдебните състав са потвърдили заключението за компрометираната доказателствена сила на трудовата книжка с оглед липсата на правоприемство между ДФ „С.“, от една страна, и СО „Вагоностроене“ и ДФ Т.“.

Съществено в случая е и установеното при проверка в Обединения осигурителен архив на НОИ, че за лицето В. К. М. липсват данни в приетата в ТП на НОИ документация на ДФ „С.“, от което следва, че издадените документи не са изготвени въз основа на изплащателните ведомости, което е в нарушение на чл. 40. ал. 3 от НПОС. Част от претендиращия период е след 01.01.1997 г. и за него следва да има данни по чл. 5. ал. 4 от КСО за осигуряване на лицето в регистъра на осигурените лица, каквито липсват, а последното също се явява индичия за нередовността на издадените от фирмата документи.

Идентични изводи следват и по отношение на представени Образец УП-2 № 162-2 от 29.05.2000 г., издаден и подпечатан от различни осигурители - ДФ „С.“ и ДФ „С.“. Налице са фактически и темпорални разминавания досежно данните за правоприемство. Удостоверени са получени от лицето трудови възнаграждения, за които от една страна липсват данни в в приетата в Обединения осигурителен архив на НОИ документация на ДФ „С.“, а от друга надвишават неколкократно средномесечните за страната за същия период - от 01.01.1987 г. до 31.12.1999 г. в контекста на обявената с решение на СГС, считано от 31.03.1993 г., неплатежоспособност на ДФ „С.“, и открито в тази връзка производство по несъстоятелност /ДВ. бр. 29/08.04.1997 г./.

Назначеният временен синдик Г. Т. Х. в свой доклад до съда от 07.04.1997 г. констатира, че *„тази фирма съществува де юре, но де факто я няма“* и че *„консолидирани баланси на ДФ „С.“ липсват за 45 години назад в местата, където би трябвало да има ресорното министерство, районната данъчна служба, статистиката и т.н.“*.

На настоящия съд са служебно известни множество съдебни решения на ВАС по дела с предмет претендиран от други лица трудов стаж в ДФ „С.“: Решение № 9785 от 21.07.2017 г. по адм. д. № 2465/2017 г.; Решение № 3210 от 06.03.2019 г. по адм. д. № 2706/2018 г.; Решение № 6235 от 24.04.2019 г. по адм. д. № 13379/2018 г.; Решение № 15922 от 19.12.2018 г. по адм. д. № 238/2018 г.; Решение № 3699 от 11.03.2020 г. по адм. д. № 9889/2019 г.; Решение № 8216 от 25.06.2020 г. по адм. д. № 8922/2019 г.; Решение № 15171/08.12.2020 г. по адм. д. № 7283/2020 г.; Решение № 6629/02.06.2021 г. по адм. д. № 3761/2021 г.; Решение № 9407/14.09.2021 г. по адм. д. № 3363/2021 г.; Решение № 10559 от 19.10.2021 г. по адм. д. № 6629/2021 г.; Решение № 10967 от 01.11.2021 г. по адм. д. № 6000/2021 г.; Решение № 11012 от 02.11.2021 г. по адм. д. № 6585/2021 г.; Решение № 13152 от 22.12.2021 г. по адм. д. № 8525/2021 г.; Решение № 1671/22.02.2022 г. по адм. д. № 8653/2021 г.; Решение № 4803/18.05.2022 г. по адм. д. № 749/2022 г.; Решение № 4746/18.05.2022 г. по адм. д. № 1173/2022 г.; Решение № 6727/06.07.2022 г. по адм. д. № 1246/2022 г.; Решение № 10726/24.11.2022 г. по адм. д. № 2920/2022 г.; Решение № 11053/02.12.2022 г. по адм. д. № 2896/2022 г.; Решение № 2566/13.03.2023 г. по адм. д. № 6427/2022 г.; Решение № 3968/12.04.2023 г. по адм. д. № 9456/2022 г.; Решение № 5622/30.05.2023 г. по адм. д. № 10505/2022 г.

Налага се извод, че издадените от ДФ „С.“ СМИ „С.“ образци на УП и Трудова книжка № 271 от 03.05.1977 г. в оспорените части са неистински документи по смисъла на чл. 193 от ГПК и на основание чл. 194, ал. 2 и 3 ГПК следва да бъдат изключени като доказателства по делото.

Защитната теза на жалбоподателя е изградена приоритетно на тези документи и твърдението, че тяхната истинност незаконосъобразно е преценявана от ПО без оглед на придадената им от закона материална доказателствена сила. Не намира нормативна подкрепа становището, че трудовата книжка и УП са достатъчни за удостоверяване на осигурителния стаж и ПО е обвързан с вписаните в тях данни, относими към правото на лична пенсия за ОСВ.

Вярно е, че разпоредбата на чл. 347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника. Същевременно съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл. 40, ал. 1 от НПОС) са вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС.

Неоснователно е и твърдението, че документите, издадени от ЖПЗ и от ДФ „С.“ СМИ „С.“ са с изтекла погасителната давност по чл. 115 КСО с което се погасява правото да се оспорва и оборва съдържанието на издадените официални документ, вкл. трудовата книжка и удостоверения УП-3. КСО като специален закон не урежда такава давност и длъжностното лице по ПО не е ограничено до претендиращия 10-годишен давностен срок. Посоченият в жалбата чл. 115 КСО регламентира сроковете на вземания на и от НОИ, но не и срокове за извършване на проверки. Обратно на твърдяното в жалбата именно при изпълнение на задължението си по чл. 35 АПК административния орган е длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства и с оглед принципа на истинността да постанови правилен и законосъобразен административен акт.

Не се споделят и твърденията на жалбоподателя относно разпоредбата на § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО. Последната приравнява трудовия стаж до 31.12.1999 г. на осигурителен по КСО, а не съдържа твърдяното от жалбоподателя задължение пенсионният орган да зачита стажа преди тази дата. Последното противоречи както на дискреционната власт на последния и правото му на преценка, така и на административноправния принцип за законност и истинност на административния акт.

Предвид всичко изложено настоящият съдебен състав намира, че безспорно В. К. М. не е полагал труд в посочения период в Железопътен завод “Г.Д.“ и ДФ “С.“ СМИ „С.“, а предоставените документи, удостоверяващи придобит осигурителен стаж и доход не доказват по безспорен начин полагането на труд в посочените дружества и правилно ПО е разпоредил отказ да бъде отпусната на жалбоподателя претендираната лична пенсия за ОСВ, като не е зачел процесните периоди за осигурителен стаж. Изложеното обосновава решаващ извод, че оспореният в настоящото производство административен акт - Решение № 2153-21-412, издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, е постановен от материално и териториално компетентен орган, в

установената от закона форма и с необходимото съдържание, при спазване на установените административно-производствени правила, при правилно приложение на материалния закон, а като такъв се явява и издаден в съответствие с целите на закона.

Ето защо иницираното от В. М. обжалване е неоснователно и следва да се отхвърли. Предвид изход на спора следва да се уважи своевременно заявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, воден не само от фактичката и правна сложност на спора и проявената от пълномощника на ТП на НОИ – С.-град процесуална активност, но най-вече с оглед социалното положение на жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. К. М. срещу Решение № 2153-21-412 от 22.12.2022 година на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град, с което е отхвърлено оспорването и е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/222/29.09.2017 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град.

ОСЪЖДА В. К. М. с постоянен адрес в [населено място], район П., [жк], вх. Б, ет. 8, ап. 50, да заплати на Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 100,00 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 – дневен срок от съобщението му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: